

A Fővárosi Ítéltábla a dr. ügyvéd (.) által képviselt felperes neve (.) felperesnek a dr. (.; ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe.) I. rendű, valamint II.rendű alperes neve (.) II. rendű alperesek ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. december 5. napján meghozott 5.G.42.022/2014/81. számú ítélete ellen az alperesek részéről 82., a felperes részéről 83. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán a 2018. május 23-án megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 20.000 (húszezer) forint + áfa másodfokú eljárással felmerült perköltséget.

Kötelezi II. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 180.000 (száznolcvanezer) forint + áfa másodfokú eljárással felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a bíróság a 2012. március 19-én előterjesztett kérelem alapján rendelte el a perben nem álló L Kft. (továbbiakban: adós) felszámolását. A felszámolási eljárásban összesen 91.239.629 forint összegű hitelezői igénybejelentés történt, melyből a felperes hitelezői igénye 36.296.550 forint. A felszámolási eljárásban a felperes hitelezői igénye nem térült meg.

Az I. r. alperes 2007. július 11-től 2011. április 14. napjáig, míg a II. r. alperes 2011. április 14. napjától a felszámolás kezdő időpontjáig, 2013. június 14. napjáig volt az adós önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője.

A felperes engedményezési szerződések útján szerezte meg az adóssal szemben fennálló követelését. Az adós családi vállalkozásként építőipari alvállalkozó céggént jött létre, később tevékenységét bővítette, melyhez tőkebevonásra volt szüksége. Ehhez a II. r. alperes többségi tulajdonában álló Lé Kft. által, illetve a II. r. alperes által nyújtott kölcsönök útján jutott hozzá. A Lé Kft. által nyújtott kölcsönök közül a 2009. december 30-án létrejött 4.100.000 forint összegű kölcsönszerződés biztosítékként a felek vételi jogot alapítottak az adós tulajdonát képező Mercedes típusú, illetőleg a 2010. április 22-én létrejött 3.000.000 Ft összegű kölcsönszerződés biztosítékként a Volkswagen Golf típusú gépkocsira. A Lé Kft. összesen 51.051.475 forint kölcsönt, míg a II. r. alperes 7.910.680 forint tagi kölcsönt nyújtott az adósnak.

Az adósnak 2010. december 31-én a Lé Kft.-vel szemben 54.921.535 forint, a II. r. alperessel

szemben 913.432 forint tartozása, továbbá 102.705.209 forint ki nem egyenlített belföldi szállítói kötelezettsége állt fenn. A pénzeszközei ezen rövid lejáratú kötelezettségek 1/5-ét sem fedezték, így 2010. december 31-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

Az adós három munkavállalót alkalmazott. Ezek közé tartozott a II. r. alperes, akit 2010. november 3-tól határozatlan időtartamra építésvezetői munkakörben foglalkoztatott havi 150.000 forint munkabérért. A felszámolási kérelem előterjesztését követően, 2012. május 5-től munkaszerződést kötött T Inal, 2012. augusztus 8-án pedig H Vval. T It határozatlan időtartamra, változó munkahelyen kontroller munkakörben, napi 8 órás munkavégzéssel alkalmazta 108.000 Ft/hó alapbérrel, míg H V ugyancsak határozatlan időtartamra, főkönyvelői munkakörben, napi 8 órás munkaidőben került alkalmazásra 161.000 Ft/hó alapbérért. A három munkavállaló tekintetében 2012. évben 8.165.292 forint, 2013. évben 2.274.352 forint, összesen 10.889.644 forint bérköltség merült fel.

Megállapítható továbbá, hogy az adós részére E Z ügynöki tevékenységet végzett, melynek ellenértékeként 2010. évben összesen 2.000.000 forint került kifizetésre, melyről számlát nem állítottak ki, ezért az kölcsönként került lekönyvelésre. Ezen túlmenően az adós részére dr. T I üzemorvosi szolgáltatásokat nyújtott, melyért 2010. év során 3 alkalommal összesen 3.000.0000 forint kifizetésére került sor. Számla kiállítása ez esetben sem történt, a kifizetett összegek kölcsönként lettek lekönyvelve. Ezek összege 2010. december 31-én, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjában kamattal növelten 5.568.190 forint volt, míg a felszámolás kezdő időpontjában 6.231.740 forint összegben volt nyilvántartva.

Az adós a 2011-es üzleti évben 1.035.514 forint, a 2012-es üzleti évben 1.016.067 forint összegben selejtezést végzett. Az értékesítési és selejtezési szabályzat nem volt fellelhető, míg a selejtezési jegyzőkönyvek a selejt értéket nem tartalmazták. A selejtezés eredményeként az adósnál a selejt értékével megegyező, összesen 2.051.581 forint összegű vagyonsökkenés következett be.

A II. r. alperes 2011. április 14. és 2011. december 28. napja között 5.152.112 forint tagi kölcsönt fizetett vissza saját maga részére.

Az I. r. alperes 2011. január 27-én 2.000.000 forint, a II. r. alperes pedig 2011. június 9-én 5.000.000 forint kölcsönt fizetett vissza a Lé Kft. részére. A Lé Kft. 2011. április 1-jén a 4.100.000 forint összegű, míg a 2011. október 24-én a 3.000.000 forint összegű kölcsön biztosítékát képező gépkocsik vonatkozásában gyakorolta a vételi jogát, melynek eredményeként az adós tartozása ilyen mértékben csökkent. Ezen túlmenően az adós 2011. július 6-án egy rakodógépet 2.750.000 forint vételárért, július 15-én pedig egy áramfejlesztőt 69.990 forint vételárért értékesített a L Kft. részére. Pénzmozgás nem történt, a vételár összegével az adósnak a Lé Kft.-vel szemben fennálló tartozása csökkent.

Az adósnak a debreceni csatornázási munkálatok során az I Zrt. volt a partnere, mely társaságnak a felszámolása időközben elrendelésre került. Az adósnak az I Zrt.-vel szemben 60.803.348 forint követelése volt, melyből 38.276.128 forint értékű követelés részben vitatott, részben szóban megrendelt pótmunkák ellenértéke, melyet az adós a felszámolási eljárásban nem érvényesített. A II. r. alperes ezen felszámolási eljárásban 38.576.576 forint hitelezői igényt jelentett be, de csak 5.000 forint regisztrációs díjat fizetett meg. A felszámoló ezért a 31.014.448 forint követelés nyilvántartásba vételét elutasította, míg 7.562.128 forint vonatkozásában a nyilvántartásba vételi díj kiegészítésére hívta fel, melynek a II. r. alperes arra tekintettel nem tett eleget, hogy megítélése szerint a követelés megtérülése nem várható. Az I Zrt. felszámolása egyezséggel zárult, az adós a bejelentett igények 10%-ának a megfizetését vállalta.

Az I. r. alperes 2011. február 7-én 860.000 forint dolgozói kölcsönt folyósított, melynek visszafizetésére nem került sor.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően az alperesek ügyvezetési feladataikat nem a

hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal az adósnak I. r. alperes 2.000.000 forint, a II. r. alperes 92.616.675 forint, míg egyetemlegesen 6.861.740 forint vagyonsökkenést okoztak. Kérte az I. r. alperes kötelezését 2.050.000 forint (helyesen: 2.000.000 forint), a II. r. alperes kötelezését 92.616.675 forint, míg az alperesek egyetemleges kötelezését 6.861.740 forint vagyoni biztosíték nyújtására. Kérte továbbá az alperesek egyetemleges kötelezését a perköltség megfizetésére.

Keresete jogi alapjaként a Cstv. 33/A. §-ra hivatkozott, míg ténybeli alapjaként előadta, hogy az adós 2009. év végétől folyamatosan forráshiányos volt, erre tekintettel a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2010. december 31. napjával bekövetkezett. Ez időpontot követően az alperesek által tanúsított jogsértő magatartásként az alábbiakat sorolta fel.

A II. r. alperes a hitelezői érdekek sérelmével visszafizetett a maga részére 5.000.000 forint tagi kölcsönt, így felelőssége ezen összeg tekintetében fennáll.

Az I.-II. r. alperesek a szállítói tartozások kiegyenlítése helyett a II. r. alperes minősített többségi befolyása alatt álló Lé Kft. kölcsöneit fizették vissza. Az I. r. alperes 2.000.000 forint, míg a II. r. alperes 14.219.990 forint összeget fizetett vissza. Nem fogadta el a szakértői véleménynek azt a megállapítását, mely szerint 9.219.990 forint összegben a II. r. alperes nem okozott vagyonsökkenést a beszámítással. Azzal, hogy az adós vagyontárgyait a befolyása alatt álló társaságnak értékesítette, lehetővé tette az ilyen összegű követelés kiegyenlítését. Az I. r. alperes felelősségét 2.000.000 forint, a II. r. alperes felelősségét 14.219.990 forint összegben kérte megállapítani.

Indokolatlanul létesített továbbá II. r. alperes munkaviszonyt a megjelölt személyekkel, illetve saját magával. A szakvéleményre hivatkozással a II. r. alperes felelősségét a munkaviszonyban indokolatlanul foglalkoztatott munkavállalók bér- és közterheinek figyelembevételével 10.889.644 forintban kérte megállapítani.

A selejtezést illetően előadta, 2012. évben a II. r. alperes szinte a teljes tárgyi eszközállományt leselejtezte. Sérelmezte, hogy megfelelő selejtezési jegyzőkönyv nem áll rendelkezésre, és nem bizonyított, hogy az eszközök ténylegesen selejtezésre kerültek. A szakértői véleményre hivatkozással állította, hogy a 2011. évben végrehajtott selejtezés is szabálytalan volt, így a II. r. alperes által okozott vagyonsökkenés összesen 2.051.581 forint.

Az I Zrt. felszámolási eljárásában érvényesíteni elmulasztott követelés kapcsán a II. r. alperes felelősségét 60.303.348 forint összeg erejéig kérte megállapítani. E felszámolási eljárásban csak 500.000 forint összegű követelést jelentett be, míg a fennmaradó összegű követelés megtérülésének az esélyét elvesztette. A felszámoló elismert 7.526.128 forint összegű igényt, azonban a II. r. alperes a hiányzó nyilvántartásba vételi díjat nem fizette meg. A II. r. alperesnek kérnie kellett volna az általa bejelentett igény, mint vitatott hitelezői igény elbírálását. Az I Zrt. a felszámolás kezdő időpontjában jelentős vagyonnal rendelkezett. A bírói gyakorlatra utalva úgy vélte, hogy az ügyvezetőtől minimálisan elvárható, hogy a felszámolási eljárásban a hitelezői igényét bejelentse, illetőleg a kintlevőség behajtása érdekében a szükséges eljárást kezdeményezze.

Sérelmezte azt is, hogy a II. r. alperes a dr. TInal és E Znal szemben fennálló 6.231.740 forint kölcsönként nyilvántartott követelés behajtása érdekében nem tett intézkedést. Az I. r. alperes felelőssége azért állapítható meg, mert ügyvezetőként kifizetéseket eszközölt, míg a II. r. alperes felelősségét az alapozza meg, hogy nem tett intézkedést a követelések behajtása érdekében. A felelősségük a 6.231.740 forint tekintetben egyetemleges.

Ügyszintén egyetemlegesen felelnek az alperesek a 630.000 forint összegű munkáltatói kölcsön kapcsán felmerült vagyonsökkenésért, mivel a kölcsön visszafizetése érdekében intézkedést nem tettek.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérték.

Vitatták a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet felperes által megjelölt időpontját, és a jogsértő gazdálkodás tényét. Úgy vélték, ez az időpont akkor következett be, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy az I Zrt. követelése nem hajtható be. Hangsúlyozták, 2011-ben az adós jelentős szállítói kifizetéseket teljesített, több megrendelésben működött közre. Az általuk felkért igazságügyi szakértő szakvéleményére hivatkozással állították, hogy 2010. december 31-én nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben az adós, ugyanis a Lé Kft. által nyújtott kölcsönöket hátrasorolt kötelezettségként kell figyelembe venni. A gazdálkodást érintően előadták, hogy e helyzet bekövetkeztét követően a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján jártak el. Az adós 2010. december 31-én nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, ezért az I. r. alperes által teljesített kifizetések, illetve a II. r. alperes megjelölt magatartása (a Lé Kft. kölcsöntörlesztése, illetőleg a tagi hitelek visszafizetése) nem okozhatta a hitelezői érdekek sérelmét. Nem vitatták, hogy a Lé Kft. a II. r. alperes érdekltségébe tartozott, azonban állították, nem volt céljuk az adós vagyonának átjátszása. A kölcsönszerződések biztosítékeként kikötött vételi jogot illetően előadták, a Lé Kft. élt a vételi jogával, így 7.100.000 forint összeg erejéig kifizetés nem történt. Nem vitatták, hogy a Lé Kft. 2011. évben 2 gépet is megvásárolt az adóstól összesen 2.819.999 forint-ért, azonban a vételárral a kölcsön összege csökkentésre került. A munkavállalók alkalmazását illetően előadták, hogy ez a társaság mindennapi működéséhez nélkülözhetetlen volt, míg az indokoltsága nem mérhető az elért bevételhez. A selejtezett tárgyak már beszerzésük idején is használt eszközök voltak. A selejtezés a társaság raktárából történő konténeres szállítással történt, míg a selejtezés indokoltsága - álláspontjuk szerint - a számviteli bizonylatok alapján nem állapítható meg, így vitatták a szakvélemény megállapítását. Az E Z és a dr. T I kölcsönével kapcsolatban előadták, hogy szolgáltatás nyújtása történt a két fél részéről, és ennek ellenértéke került kifizetésre. Az I Zrt.-vel szembeni követelés kapcsán hangsúlyozták, hogy az igazolható követelés összege 38.540.576 forint, amit a felszámolási eljárásban bejelentettek, míg a további igényt az I Zrt. vitatta. A II. r. alperes a hitelezői igény bejelentését követően tájékozódott a megtérülés esélyeiről, és mivel nem látott esélyt a megtérülésre, így nem fizette be a regisztrációs díjkiegészítést. Azzal is érveltek, hogy az I Zrt.-nek jelentős tartozása állt fenn, mely nagy része zálogjoggal biztosított követelés volt.

A törvényszék ítéletében megállapította, hogy az alperesek a L Kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal az adós vagyona az I. r. alperes magatartására visszavezethetően 2.000.000 forint, a II. r. alperes magatartására visszavezethetően 29.123.672 forint, míg az I. és II. r. alperes közös magatartására visszavezethetően 630.000 forint összeggel csökkent. Kötelezte I. r. alperest 45.254 forint, a II. r. alperest 462.746 forint, míg az I. és II. r. alperest egyetemlegesen 125.600 forint perköltség felperes részére való megfizetésére. Kötelezte továbbá az I. r. alperest 2.000.000 forint, a II. r. alperest 29.123.672 forint, valamint az I. és II. r. alperest egyetemlegesen további 630.000 forint vagyoni biztosíték nyújtására a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalához történő megfizetés útján. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A törvényszék döntése jogi indokolásában a Cstv. 33/A. § felhívását követően rögzítette, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának meghatározására szakértői bizonyítást rendelt el, és dr. B Z szakértő szakvéleményével egyezően ezt az időpontot 2010. december 31. napján állapította meg. Ebben az időpontban az adósnak 158.540.176 forint (helyesen: 162.638.000) forint összegű rövid lejáratú tartozása állt fenn, míg a kimutatott követelésállományból 38.070.799 forint nem valós, így a pénzeszközök a követelések 1/5-ére sem nyújtottak fedezetet. Az alperesek felkérésére készített szakértői véleményt érintően - mely szerint ebben az időpontban az adós nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben - megállapította, a különbség abból adódik, hogy e szakértő szerint hátrasorolt kötelezettségként kellett volna a kapcsolt vállalkozásnak minősülő

kölcsönadó által nyújtott kölcsönt figyelembe venni, és nem rövid lejáratú kötelezettségként. Az együttes meghallgatásuk során az alperesek által felkért szakértő előadta, olyan taggyűlési határozat alapján kérte a kölcsön hátrasorolt kötelezettségként történő nyilvántartásba vételét, melyben a tulajdonosok arról nyilatkoztak, hogy a kölcsön visszafizetésére csak akkor kerül sor, ha minden más tartozás kifizetésre kerül. Ez a taggyűlési határozat a tárgyaláson nem állt a szakértő rendelkezésére. A bíróság által kirendelt szakértő arra mutatott rá, hogy a számviteli törvény 42. § (4) bekezdése meghatározza a hátrasorolt kötelezettségként kimutatható kölcsönt. Az eredeti kölcsönszerződésben kell nyilatkozni a kölcsön törvényben megjelölt jellemzőiről, így a taggyűlési határozat ennek nem felel meg.

Megjegyezte, a kölcsönök nem öt évet meghaladó futamidejűek voltak, illetve történtek visszafizetések is, de az iratok között nem volt olyan bizonylat, ami a kötelezettségek hátrasorolását tette volna indokolttá. Utalt arra is, hogy számviteli törvény 3. § (1) bekezdés 7. pontja alapján a két társaság számviteli szempontból nem kapcsolt vállalkozás. Erre tekintettel a kölcsönök hátrasorolt kölcsönnek történő minősítését indokolatlannak tartotta. A bíróság dr. B Z szakértő szakvéleményét e körben elfogadta, míg az alperesek által felkért szakértő szakvéleményében írtak figyelembe vételét mellőzte.

A felperes által megjelölt, a vagyonsökkenést okozó alperesi magatartásokat illetően a szakvéleményben foglaltak alapján a tagi kölcsönök tekintetében megállapította, hogy 2011. április 14. és december 28. napja között 5.152.112 forint tagi kölcsön visszafizetése történt a II. r. alperes részére, ami a hitelezői érdekekkel ellentétes, ezért a törvényszék a II. r. alperes felelősségét 5.152.112 forint vagyonsökkenés erejéig megállapította.

A Lé Kft. kölcsöneit illetően rögzítette, hogy az I. r. alperes felelőssége 2.000.000 forint, míg a II. r. alperes felelőssége 5.000.000 forint összeg erejéig megállapítható. Kiemelte, a Lé Kft. a II. r. alperes érdekeltségébe tartozó társaság, ezért a kölcsön visszafizetése az egyéb hitelezői kölcsönök kielégítését nem előzheti meg. Nem állapította meg azonban a vezetők felelősségét a 9.219.990 forint Lé Kft.-vel szembeni követelés kivezetése kapcsán vagyontra gyakorolt hatás hiányában.

A munkavállalók alkalmazásával összefüggésben kifejtette, hogy a II. r. alperes felelőssége az összesen 10.889.644 forint vonatkozásában megállapítható, H V alkalmazása azonban könyvelő munkakörben a szakértői megállapítás szerint indokolatlan volt 8 órában, míg az egyéb általa végzett munkák szükségességét nem találta megalapozottnak. Ügyszintén nem találta indokoltnak a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben lévő adósnál napi 8 órában T I alkalmazását sem, akinek fő feladata a pályázatírás, üzletszerzés, pályázatok készítése volt, különös figyelemmel arra, hogy tevékenységéhez sikeres pályázat nem kapcsolódott. A hitelezői érdekek sérelmével járt a II. r. alperes építésvezetői munkakörben történő foglalkoztatása is, mivel 2012. és 2013. években ilyen munkavégzés szükségessége nem merült fel. Az ügyvezetői tevékenység nem csak munkaviszonyban, hanem megbízási jogviszonyban is ellátható, így indokolatlan volt saját maga részére bér fizetése is, a foglalkoztatásának gazdasági racionalitása nem volt.

A 2011. és 2012. években történt selejtezés szintén vagyonsökkenést eredményezett, a II. r. alperes felelőssége ezért 2.051.581 forint összeg tekintetében megállapítható. A szakértői megállapítás szerint a selejtezés alapidokumentumai hiányoznak, a jegyzőkönyvek nem tartalmazzák a selejt értékét, illetőleg a selejt elszállítására, hulladékként történő értékesítésére vonatkozó dokumentumok nem állnak rendelkezésre. Az érték megállapítása nem egyedi értékelési eljárás eredményeként, hanem könyv szerinti értéken történt. A selejtezés során tanúsított ügyvezetői magatartás jogszerűsége az iratok alapján nem állapítható meg, a II. r. alperes nem tudta bizonyítani, hogy az ilyen tisztséget betöltő személytől általában elvárható módon járt el.

Az I Zrt. felé fennálló követelés érvényesítésének elmulasztását érintően rögzítette, az adósnak az I Zrt.-vel szemben 60.803.348 forint követelése volt, mely rendkívüli ráfordításként került elszámolásra. A követelésből 38.276.128 forint vitatott követelésből állt, melyet az adós meg sem kísérelt érvényesíteni, míg a bejelentett 38.540.576 forint követelés vállalkozói díj, bérbeadás és

teljesítés visszatartás címén állt fenn. A felszámoló 31.014.448 forint követelést elutasított, azonban 7.562.128 forint vonatkozásában a nyilvántartásba-vételi díj kiegészítésére hívta fel az adóst, melynek a II. r. alperes nem tett eleget, arra hivatkozással, hogy az adós vagyona nem nyújt fedezetet az igény kielégítésére. A felperes szerint a II. r. alperes felelőssége a teljes összeg tekintetében fennáll akkor is, ha a felszámolás során megtérülés nem történik. A törvényszék ezzel szemben úgy vélte, hogy a felelősség megállapításához a felróható magatartás, illetőleg az okozati összefüggés fennállásán túl a vagyonsökkenés, mint kár bekövetkezése is szükséges. A felróhatóság körében megállapította, az a magatartás, hogy a teljes követelést nem lett bejelentve, a hitelezői érdekek sérelmét eredményezi. A II. r. alperesnek be kellett volna jelentenie az igényét a felszámolási eljárásban és a szükséges eljárást le kellett volna folytatnia. A felróható magatartással okozati összefüggésben a felperes több mint 60.000.000 forint kár bekövetkeztét állította. A törvényszék e körben rögzítette, hogy az igénybejelentés elmulasztása tényleges kárként értelmezhető, ezért a vagyonsökkenésnek nem számviteli értelemben kell megtörténnie, hanem ténylegesnek kell lennie. A felszámolási eljárás természetéből következik, hogy abban a hitelezői igények teljes kielégítése nem várható, így önmagában az igény bejelentésének az elmulasztása ténylegesen felmerült kárként nem értékelhető. Ezért a felperesnek bizonyítania kell az alperesi felróható magatartással okozati összefüggésben felmerült tényleges kár összegét. Az I. Zrt. felszámolási eljárásában hitelezői egyezség jött létre, melynek eredményeként a bejelentett igények 10%-os mértékben kerültek kielégítésre, így a II. r. alperes azon felróható magatartása miatt, hogy hitelezői igényét a felszámolási eljárásban nem érvényesítette, az adós vagyonának csökkenését idézte elő. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a II. r. alperes felelőssége a megjelölt összeg 10%-ának erejéig, 6.080.334 forint összegben állapítható meg.

Az E Z és a dr. T I nevén nyilvántartott követelések tekintetében a rendelkezésre álló adatok szerint azt állapította meg, hogy dr. T I háziiorvosi feladatokat látott el, melynek keretén belül a dolgozók vizsgálatát, oltását, az alvállalkozók alkalmazottainak vizsgálatát, oltását látta el, míg E Z ügynöki tevékenységet végzett, megrendeléseket szerzett. A tanúvallomás, illetőleg szakértői vélemény alapján a törvényszék azt a következtetést vonta le, hogy a kölcsönként nyilvántartott összeg ténylegesen nem kölcsön, hanem a szolgáltatás ellenértéke, így az alpereseknek a behajtásuk érdekében nem kellett eljárniuk.

A szakértői vélemény szerint 2011. február 7-én az I. r. alperes 860.000 forint összegű dolgozói kölcsönt folyósított, melyből csak 210.700 forint térült meg. Bár a kölcsön folyósítását alátámasztó iratok nem lelhetők fel, azonban a folyósítás időpontjában csak a II. r. alperes állt munkaviszonyban az adóssal, így az csak a részére kerülhetett kifizetésre, aki a visszafizetési kötelezettségének nem tett eleget. Erre tekintettel az I. és II. r. alperes egyetemleges felelőssége 630.000 forint vagyonsökkenés erejéig fennáll.

A bíróság a felmerült eljárási költség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében a pernyertesség és a pervesztesség arányában rendelkezett.

Az ítélet ellen a felperes és az alperesek is fellebbezést terjesztettek elő.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az I. és II. r. alperes közös károkozása folytán az adósi vagyonsökkenés további 6.231.740 forint összegben történő megállapítását, továbbá a fellebbezés eredményessége esetén az elsőfokú perköltség összegének az átszámítását kérte a pernyertesség/pervesztesség arányának megváltozására tekintettel. Kérte egyidejűleg a másodfokú eljárással felmerült ügyvédi költség 150.000 forint + áfa összegben történő megállapítását és az alperesek egyetemleges marasztalását.

A jogorvoslati kérelme indokolásában előadta, nem értett egyet a törvényszéknek a felperes keresetét elutasító álláspontjával a dr. T Innak és E Znak nyújtott kölcsön tekintetében. Hangsúlyozta, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének napján, 2010. december

31-én az adós vagyonához tartozott a háziorvossal, illetőleg az E Znnal szemben fennálló 5.000.000 forint tőkeösszegű, kölcsönként nyilvántartott követelés. A szakvéleményre utalva kifejtette, az alperesek sem cáfolták azt a felperesi előadást, hogy a követelés behajtása érdekében intézkedést nem tettek. A követelés összege a felszámolás kezdő időpontjában 6.231.740 forintra változott, így kérte annak megállapítását, hogy az alperesek egyetemlegesen ilyen összegű vagyonszökkenést okoztak. Az I. r. alperes felelőssége azért állapítható meg, mert kifizetéseket eszközölt, míg a II. r. alperes azért felel, mert nem tett intézkedést a követelés behajtása érdekében.

Nem értett egyet azzal, hogy a kölcsönként nyilvántartott összeg ténylegesen nem kölcsön, hanem a megjelölt személyek által nyújtott szolgáltatás ellenértéke. Azzal érvelt, a szakvélemény olyan megállapítást nem tett, hogy a társaságnak ez a két személy bármiféle szolgáltatást nyújtott volna. A szakértő pusztán azt állapította meg, hogy a kölcsönként nyilvántartott követelések bizonylatolása szabálytalan volt, ami azt támasztja alá, hogy úgy került ki a pénzeszköz a társaságtól, hogy a kifizetés szabályossága nem ellenőrizhető. A könyvviteli nyilvántartások szerint e két személlyel kölcsönszerződést kötött az adós, azonban a követelés behajtására intézkedést nem tettek. Kitért arra is, hogy a könyvelő sem tudott konkrétan nyilatkozni a két személy által nyújtott szolgáltatás tartalmáról. Az elsőfokú bíróság általánosítva vonta le azt a következtetést, hogy a vezető tisztségviselők a kölcsönként megjelölt összegek tekintetében felelősséggel nem tartoznak, és általánosságban hivatkozott a szolgáltatás nyújtására, melynek bizonyítása nem történt meg.

Az I. és a II. r. alperesek fellebbezésükben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének teljes körű elutasítását kérték annak megállapítása mellett, hogy az alperesek magatartására visszavezethetően az adós vagyona a hitelezői érdekeket sértő módon nem csökkent és nem tartoznak felelősséggel a ki nem elégített hitelezői követelésekért. Másodlagosan az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt, míg harmadlagosan a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű vagy teljes megismétlésének szükségességére tekintettel kérték az ítélet hatályon kívül helyezését, és a elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását. Mindhárom fellebbezési kérelem tekintetében kérték az alperesek vagyoni biztosíték letétbe helyezésére való kötelezésének mellőzését.

A jogorvoslati kérelmük indokolásában, az elsődleges fellebbezési kérelmet érintően - lényegében az elsőfokú eljárás során előadottakat megismételve - előadták, a törvényszék tévesen állapította meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját 2010. december 31. napjában, mely időpont kizárólag a mérleg adatokból nem állapítható meg. A bírói gyakorlatra utalva hangsúlyozták, hogy a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkeztét az adós ügyvezetőjének a tudata, az általa megismerhető tények szempontjából kell vizsgálni. Az előterjesztett bizonyítékok alapján az állapítható meg, hogy a megjelölt időpontban az ügyvezetés alappal bízhatott abban, hogy a fennálló tartozásait ki fogja tudni elégíteni. Ebben az időpontban több beruházásban volt érdekelt, a tőkeeros Lé Kft. részéről a finanszírozás biztosított volt, így az ügyvezetés 2010. december 31-én alappal bízhatott a fennálló tartozások kielégítésében.

Hangsúlyozták, hogy a kölcsönt a számviteli törvény 42. § (4) bekezdése szerint hátrasorolt kötelezettségként kell kimutatni. Az általuk felkért igazságügyi könyvszakértő is ellenőrizte a számviteli dokumentumokat és arra a következtetésre jutott, hogy a kirendelt szakértő által készített szakvélemény érdemben nem helyes. A taggyűlésen készült jegyzőkönyv 2017. március 17-én csatolva lett, melyben a Lé Kft. rögzítette, hogy a kölcsön csak a külső tartozások kifizetése után érvényesíthető. Az ennek figyelembevételével elkészített számítások a kirendelt szakértő véleményétől eltérő megállapításokat tartalmaznak, ezért a kölcsön hátrasorolt kötelezettségként történő besorolása esetén 2010. december 31-én a fenyegető fizetéseképtelenség nem következhetett be. A kölcsönök nem minősülhetnek a számviteli törvény 42. § (3) bekezdése szerinti rövid lejáratú kötelezettségnek.

A bíróságnak a vezetői magatartást kizárólag abból a szempontból kell vizsgálnia, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladataikat a

hitelezői érdekek figyelembevételével látták-e el. Nem annak van jelentősége, hogy a kölcsönszerződések számviteli szempontból szabályosan készültek-e el, hanem annak, igazolható-e az, hogy a feleknek az volt a céljuk, hogy a kölcsönök csak a szállítói tartozások kifizetése után kerüljenek visszafizetésre.

A csatolt bizonyítékok helyes mérlegelése alapján az állapítható meg, hogy alperesek helyesen jutottak arra a következtetésre, hogy az adós társaságnak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztéként megjelölt időpontban elegendő pénzeszköz állt a rendelkezésre.

A tagi kölcsönök visszafizetését érintően az volt az álláspontjuk, hogy a törvényszék helytelen megállapítást tett, mivel az építőiparban általánosan bevett gyakorlat, hogy a társaság készpénzes anyagbeszerzéseivel az azonnali forrást az ügyvezető tag biztosítja. Az adós nem részesítette előnyben a II. r. alperest az egyéb hitelezőkkel szemben, mivel ebben az időszakban jelentős kifizetés történt a szállítók részére is. A II. r. alperes által teljesített befizetések, illetve részére teljesített kifizetések az anyagbeszerzésekkel párhuzamos pénzmozgások, mértékük az adós pénzforgalmához viszonyítva nem kiugró.

A Lé Kft. részére a társaság csak abban az esetben törlesztette a kölcsöntartozást, ha az a társaság fizetőképességét nem veszélyeztette. Ebben az időszakban jelentős szállítói kifizetés történt, ami mutatja, hogy az ügyvezetés nem a tulajdonosi érdekeltségébe eső tartozásokat rendezte. A kölcsöntörlesztés időpontjában az adós nem volt olyan helyzetben, melyben az ügyvezetés előre láthatta volna, hogy nem lesz képes esedékességgel a társaság a hitelezői igények kielégítésére.

Hangsúlyozták, helytelenül állapította meg a törvényszék azt is, hogy a munkavállalók alkalmazása indokolatlan volt, így a kifizetések vagyonszökkentő magatartásnak minősülnek. Az indokoltság vizsgálata nem szakkérdés, így szakértő e körben nem jogosult állást foglalni. Kizárólag a munkaszerződésekből nem adható megfelelő válasz az alkalmazás indokoltságára. Az alkalmazás indokoltsága a bíróság mérlegelésébe tartozó jogkérdés, melynél nem kizárólag az elért bevételt kell vizsgálni, a II. r. alperes ügyvezetőként történő alkalmazása pedig a társaság működéséhez szükséges volt. Az adós 2012. és 2013. években is működött, és a II. r. alperes azon dolgozott, hogy újabb megrendeléseket szerezzen, a gazdasági helyzet stabilizálódjon. H V a könyvelési feladatokon túl a napi működés operatív feladatait is ellátta. Tévesen hivatkozott a törvényszék arra, hogy alkalmazására a felszámolás elrendelését követően került sor, ugyanis az ismételt megkötött munkaszerződése jóval korábbi, míg az adminisztratív feladatok elvégzése a társaság működése során elengedhetetlen. Az ítélet kizárólag a szakvélemény megállapítását veszi alapul, míg a bizonyítékokat nem mérlegelte. Téves az is, hogy T I alkalmazása sem volt indokolt, ugyanis éppen a Kft. további működtetésének a biztosítása érdekében volt erre szükség. A társaság részére új megrendeléseket kívántak szerezni a gazdasági tevékenység fellendítése érdekében. Önkormányzatokkal tárgyaltak, bemutatták az adós tevékenységét, projektekre költségvetést készítettek.

Alperesek tévesnek találták az eszközök leselejtezésével kapcsolatban tett megállapítását is az elsőfokú bíróságnak. Azzal érveltek, hogy a selejtezés számviteli szabályosságából önmagában nem vonható következtetés arra, hogy a selejtezés sértette a hitelezők érdekét. A selejtezési jegyzőkönyvek, illetve a tanúvallomás igazolja annak indokoltságát, míg könyvszakértői szempontból nem adható válasz arra, hogy a tárgyi eszköz selejtezése indokolt-e. A felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a selejtezés indokolatlan volt, azonban ennek nem tett eleget, mivel a számviteli szempontból nem megfelelő jegyzőkönyv ezt nem igazolja.

Vitatták az I Zrt. felé fennálló követelés érvényesítésének elmulasztása kapcsán tett ítéleti megállapítást is. Állították, mivel a II. r. alperes csekély esélyt látott a megtérülésre, így nem kívánt további felesleges költségeket okozni az igényérvényesítéssel. A felszámoló arról tájékoztatta, hogy nagy összegű hitelezői igénybejelentés érkezett, melyek közül jelentős a zálogjoggal biztosított követelés is, ezért úgy ítélték meg, hogy a követelés megtérülése nem várható. Nem vitatták, hogy a felszámolási eljárás során kötött egyezség 10%-os kielégítési arányt tesz lehetővé, azonban az

egyezséget jóváhagyó végzés szerint is jelentős összegű hitelezői igény áll szembe a felosztható vagyonnal. Megjegyezték, a 6.080.334 forint összegű vagyonsökkenés rendkívül eltűzött, különös tekintettel arra, hogy a felszámolási iratokból kitűnően a társaság külső hitelezői elhanyagolható mértékű vagyonhoz jutottak.

A 2011. február 7-én folyósított munkáltatói kölcsön kapcsán továbbra is arra hivatkoztak, a szakértői vélemény és ezáltal az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy 2011. évben az adós társaságnak valójában hány alkalmazottja volt. A szakvélemény három, a kereseti kérelemmel érintett munkavállaló munkaviszonyával foglalkozik, azonban a közzétett beszámoló szerint a foglalkoztatottak átlagos statisztikai száma 12 fő volt. Az ítélet összemosza a 2011-es és 2012-es éveket, az évek felcserélése miatt pedig azt a téves következtetést vonja le, hogy a dolgozói kölcsönt csak a II. r. alperes vehette fel.

A másodlagos fellebbezési kérelmükben az eljárás lényeges eljárási szabályainak megsértése miatt kérték az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új tárgyalásra és új határozat hozatalára való utasítását.

E körben arra hivatkoztak, hogy a törvényszék a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának meghatározásánál nem vette figyelembe az eljárás során a 2017. március 17-én kelt beadvány mellékleteként csatolt taggyűlésről készült jegyzőkönyvet, mely igazolja, hogy a bíróság által elfogadott időpontban az adós nem volt fenyegető fizetéseképtelen helyzetben. Ebben ugyanis rögzítették, hogy az adósnak nyújtott kölcsön a külső tartozások kifizetése után érvényesíthető. Lényeges eljárási szabálysértést követett el a bíróság azzal is, hogy a szakvélemények közötti szakmai ellentmondás feloldására nem rendelt ki független szakértőt, és döntését az ellentmondások tisztázása nélkül alapította az általa kirendelt szakértő véleményére.

A harmadlagos fellebbezési kérelmükben a bizonyítás nagy terjedelmű, vagy teljes megismétlésének szükségessége miatt kérték az ítélet hatályon kívül helyezését.

Továbbra is állították, hogy az ítélet a fenyegető fizetéseképtelenség időpontja tekintetében megalapozatlan, az kizárólag a mérlegadatokon alapul, míg az alperesek által csatolt bizonyítékokat a bíróság nem értékelte. Önmagában a rövid lejáratú kötelezettségekből, illetve a rendelkezésre álló likvid pénzeszközből nem vonható következtetés a vezetők „előre látására”. A bíróságnak bizonyítást kellett volna lefolytatnia arra nézve, hogy a felperes által megjelölt időpontban az ügyvezetés alappal bízhatott-e abban, hogy a társaság a tartozásait rendezni tudja. Sérelmezték azt is, hogy a bíróság a Lé Kft. felé történő kölcsöntörlesztések tekintetében a II. r. alperes felelősségét a törlesztések egyedi körülményeinek vizsgálata nélkül látta megállapíthatónak. Anélkül minősítette azt felelősséget megalapozó magatartásnak, hogy vizsgálta volna a gazdasági műveletek indokoltságát, hatását az adós vagyoni helyzetére. Úgy vélték, nem megalapozott az elsőfokú bíróság ítélete a munkavállalók alkalmazásának indokoltsága körében sem. A selejtezést illetően szintén megalapozatlan az ítélet, ugyanis a bíróság a II. r. alperes felelősségét kizárólag a selejtezésről készült jegyzőkönyv számviteli hiányosságai miatt találta megállapíthatónak, míg bizonyítás erre nézve nem folyt. A tárgyi eszköz állapotára és értékére tekintettel a selejtezés indokolt volt. Nem folytatott le bizonyítást a bíróság a munkáltatói kölcsön tekintetében sem, és a könyvszakértő 2012. évre vonatkozó megállapításait 2011. évre vonatkoztatta. Az I Zrt.-vel szembeni követelés érvényesítésével kapcsolatban azt hangsúlyozták, hogy az elsőfokú bíróság az alperesek által előterjesztett bizonyítékok mérlegelését mellőzve állapította meg a II. r. alperes hitelezői érdekeket sértő magatartását. Ezzel szemben úgy vélték, hogy az ügyvezető az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosságot tanúsította.

Mindhárom fellebbezési kérelem tekintetében kérték a vagyoni biztosíték megfizetésére való alperesi kötelezés mellőzését.

A felperes az alperesek fellebbezésére tett ellenkérelmében, a saját fellebbezésének fenntartása

mellett, az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint az alperesek fellebbezésének alaptalansága esetén 250.000 forint + áfa összegű ügyvédi díj megállapítását kérte.

Kifejtette, alperesek alaptalanul állították, hogy a bíróság kizárólag mérlegadatokat alapján állapította meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját, ugyanis e körben igazságügyi könyvszakértői bizonyítás folyt. Felhívta a figyelmet arra, hogy a taggyűlési jegyzőkönyv tartalmára az alperesek is csak a számukra hátrányos szakértői vélemény elkészülte után hivatkoztak, míg a magánszakértői vélemény pusztán általánosságban kritizálja a szakvélemény tartalmát, likviditási számítást nem tartalmaz. Kitért arra is, hogy az adós részére nyújtott kölcsön éppen azt igazolja, hogy az adósnak nem volt elegendő saját pénzeszköze. A szakértő helyesen vizsgálta a kintlevőségek összegét, illetve csökkentette azt a figyelembe nem vehető követelésekkel. Hangsúlyozta, 2010. december 31. napjára a rövidlejáratú kötelezettségek összege jelentősen megnőtt, míg a felszámolási eljárást kezdeményező hitelező követelése már 2009. év végén esedékessé vált. Nem fogadható el az sem, hogy az alperesek bízhattak a szállítói tartozások kielégítésében, ez az állításuk nem nyert bizonyítást.

Az elsőfokú eljárás során előadottak megismételve hangoztatta, nincs jelentősége annak, hogy a Lé Kft. a kölcsönt valós finanszírozási szándékkal nyújtotta, ugyanis azzal, hogy a kölcsön visszafizetésre került, előnyben részesült. Egyetértett azzal is, hogy indokolatlan volt a munkavállalók alkalmazása, és fennáll a felelősségük a munkáltatói kölcsön nyújtása és érvényesítésük elmulasztása miatt is, mely körben nem bír jelentőséggel, hogy ez az összeg hány munkavállalónak lett kifizetve, illetve az sem, hogy a bíróság elírta a munkaviszony időpontját. Állította, szabálytalan volt a 2011. és 2012. évben végrehajtott selejtezés is, a leselejtezett eszközök jelentős része a selejtezést megelőző másfél évben beszerezett tárgyi eszköz volt, míg a selejtezési jegyzőkönyvből a selejtezés megtörténte, indokoltsága nem bizonyítható. Az I Zrt.-vel szemben fennálló követelés érvényesítésének az elmulasztása miatt szintén helytállóan állapította meg a törvényszék a II. r. alperes felelősségét, mivel a vezetőtől elvárható, hogy a követelés érvényesítése érdekében minden intézkedést megtegyen, mely körbe tartozik a nyilvántartásba vételi díj befizetése is.

Az előadottak alapján nem alapos a másodlagos fellebbezési kérelem sem, míg a két szakvélemény közötti ellentmondást a bíróság feloldotta. A harmadlagos fellebbezési kérelem körében az alperesek nem jelölték meg, hogy milyen jellegű bizonyítás kiegészítése lenne szükséges, pusztán a korábban előadott érveiket sorakoztatták fel.

A fellebbezések az alábbiak szerint nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság releváns tényállásból levont jogkövetkeztetése helytálló, a fellebbezésekben felhozottak nem adnak alapot az elsőfokú ítélet megváltoztatására, de annak hatályon kívül helyezésére sem.

Az ítélet tábla egyetért a törvényszék alperesek felelősségét megállapító jogi álláspontjával, azt megismételni nem kívánja, a fellebbezésekben foglaltak alapján azonban az alábbiakat emeli ki.

A felperes által előterjesztett fellebbezést érintően, melyben felperes a kölcsönként feltüntetett összeg vagyonszőkenés mértékéből történő kirekesztését sérelmezi, arra mutat rá, hogy a kölcsönként megjelölt, összesen 6.231.740 forint tekintetében történt kifizetés kapcsán az alperesek felelősségének megállapíthatósága nem nyert bizonyítást. Kétségtelen, ezen összegek kölcsön címen kerültek könyvelésre, melyek behajtására az alperesek intézkedést nem tettek, azonban a rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan a nyilvántartás helytelenül tartalmazza a kifizetés jogcímét, mivel a kifizetésre szolgáltatások ellenértékéként került sor. A felperesi hivatkozással, illetve a könyvelés adataival szemben a szakvélemény 12. oldalán rögzítettek, illetve I.rendű alperes

neve tanúvallomása azt támasztja alá, hogy nevezettek szolgáltatást nyújtottak az adós számára, míg annak megítélésére a felek bizonyítékot nem szolgáltatottak, hogy arányban áll-e a kifizetett összeg a szolgáltatással. A fentiek alapján - mivel a szakértő rendelkezésére bocsátott megállapodás, illetve a tanúvallomás a szolgáltatás elvégzését alátámasztja -, így nem tévedett a törvényszék akkor, amikor ezt az összeget nem vette figyelembe a vagyonsökkenés mértékének a megállapításánál.

Megalapozatlannak találta az ítélőtábla az alperesek ítélet megváltoztatására, illetőleg annak hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezését is.

Alap nélkül érveltek alperesek azzal, hogy az általuk képviselt társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2010. december 31-én nem következett be, illetőleg az ezt követően tanúsított alperesi magatartások egyébként sem eredményezték a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt tényállás megvalósulását.

Helytállóan állapította meg a törvényszék a szakértői véleményben foglaltak elfogadásával, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontja 2010. december 31. napja, míg az alperesek olyan bizonyítékok nem szolgáltatottak, amely alkalmas lett volna a szakértői vélemény megállapításainak a cáfolatára.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának a meghatározása alapvető jelentőségű, mivel a vezetők ez időpontot követően már nem a társaság, hanem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján kötelesek eljárni. Ennek az időpontnak a meghatározására rendelt ki a törvényszék szakértőt, aki a mérleg adataiból kiindulva állapította meg a fenyegető fizetéseképtelenség időpontját. Ez az időpont akkor következik be, amikor a gazdálkodó szervezet vezetői előre látják vagy kellő gondossággal tanúsítása mellett előre láthatják, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló kötelezettségeket. Ehhez pedig mindenképpen szükséges a mérleg, a beszámoló adatainak a vezetők részéről történő ismerete, vizsgálata is, mivel a gazdálkodó szervezet vezetéséért felelős vezető tisztségviselő csak ezen adatokból vonhat le következtetést arra nézve, hogy a társaság elegendő likvid vagyonnal rendelkezik-e a fennálló rövid lejáratú kötelezettségei kiegyenlítésére. Ebből következően tévesen állították alperesek, hogy a törvényszék nem vizsgálta a vezető tisztségviselők személyében rejlő körülményeket, illetőleg azt, hogy a tudatuk átfoghatta-e az adós gazdasági helyzetét, ugyanis éppen a mérleg adataiból, a pénzügyi helyzet elemzéséből vonható le arra nézve következtetés, hogy a társaság képes lesz-e a rövid lejáratú kötelezettségei teljesítésére. Mivel pedig a rendelkezésre álló adatok szerint a fenyegető fizetéseképtelenség 2010. december 31. napján bekövetkezett, így az ügyvezetők ezt követően már csak a hitelezői érdekek elsődlegessége szerint járhattak el.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság az alpereseknek azzal a fellebbezési hivatkozással sem, hogy a szállítók részére történő kifizetések értékelése hiányában önmagukban a mérleg adatok nem elegendők a fenyegető fizetéseképtelenség időpontjának a megállapításához. Az ugyanis, hogy az alperesek által képviselt társaság kifizetést teljesített a szállítói felé is, a fenyegető fizetéseképtelenségi helyzetet nem befolyásolja. E körben nem bír relevanciával az sem, hogy a társaság forgalma jelentősen nőtt, bevételei és kiadásai 2010. évben emelkedtek, ugyanis - mint azt a szakvélemény is rögzíti (26. oldal) - ez a vevőkintlevőség emelkedését jelentette.

E körben nem bír jelentőséggel az a hivatkozásuk sem, hogy a Lé Kft.-től kapott kölcsönt nem a rövid lejáratú, hanem a hátrasorolt kötelezettségek között kellett volna figyelembe venni, melynek igazolására szóló taggyűlési határozatot - mely az elsőfokú bíróság rendelkezésére állt - álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon mellőzte a bizonyítékok köréből. E határozatot az alperesek az iratokhoz csatolták, azonban hivatkozásukkal szemben az elsőfokú bíróság döntése indokolásában pusztán azt állapította meg, hogy a szakértői meghallgatáskor a tárgyaláson a

határozat nem állt rendelkezésre. A taggyűlési határozatban foglaltak pedig - mint arra a szakértő is kitért a szakvéleményében, illetve azt elfogadva az elsőfokú bíróság is a döntése indokolásában - nem eredményezik a kölcsön hátrasorolt kötelezettségként való értékelését is egyben. Ahhoz ugyanis, hogy egy kötelezettség hátrasorolt kötelezettségként kerüljön kimutatásra, meg kell felelnie a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 42. § (4) bekezdésében írt feltételeknek, melynek a Lé Kft. által nyújtott kölcsön nem felelt meg.

Nem eredményezik az alperesek fellebbezésében felhozottak a vagyonszőkzentést okozó alperesi magatartások megítélésének a megváltoztatását sem. Az alperesek fellebbezésükben lényegében az elsőfokú eljárás során is előadottakat ismételték meg, mely magatartások kapcsán tett törvényszéki megállapításokkal az ítéltőábla egyetért.

A munkavállalók alkalmazását érintően rámutat, önmagában a munkaszerződések tartalma valóban nem alkalmas annak igazolására, hogy a dolgozók alkalmazása indokolt és szükséges volt-e, azonban a szakértő - és azt elfogadva az elsőfokú bíróság - az adós gazdasági helyzetének az értékelése alapján jutott arra a következtetésre, hogy adott körülmények mellett a munkaviszony létesítése miatti kifizetés nem szolgálta a hitelezők érdekeit. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal is, hogy a tárgyi eszközök leselejtezése ellentétes a hitelezők érdekeivel, és a selejtezéssel vagyonszőkkenés következett be. E tekintetben nem a számviteli szabálytalanság alapozza meg a II. r. alperes felelősségét, hanem az a tény, hogy alapidokumentumok hiányában nem állapítható meg az sem, hogy az eszközök milyen értéket képviseltek. Nem osztotta az ítéltőábla az alperesek igényérvényesítés elmulasztásával kapcsolatos álláspontját, de nem ért egyet az elfogadott vagyonszőkkenés értékének eltűzött megállapítására vonatkozó véleményükkel sem. Az egyezség alapján az I Zrt. az igények 10%-ának a kielégítését vállalta, így az érvényesíteni elmulasztott követelés 10%-ában meghatározott összeg eltűzottnak nem tekinthető.

Megalapozatlanul hivatkoztak alperesek arra is, hogy a munkáltatói kölcsön tekintetében a felelősségük megállapításának nincs helye. Tény, hogy a dolgozók alkalmazását illetően az elsőfokú ítélet helytelen dátumokat tartalmaz, azonban a dátumelírás nem érinti a 2011. évben 860.000 forint összegben történt dolgozói kölcsön kifizetéseket, melyre a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után került sor. Így alappal állapította meg a törvényszék az alperesek egyetemleges felelősségét a meg nem térűlt kölcsön összegét illetően.

A kifejtettek alapján nincs helye az ítélet hatályon kívül helyezésének sem az eljárás lényeges szabályainak a megsértése, és a bizonyítás nagy terjedelmű vagy teljes megismétlésének a szükségességére tekintettel. Az alperesek által előadottakkal szemben a taggyűlési jegyzőkönyv csatolásának hiányára a szakértői meghallgatás során utalt az elsőfokú bíróság, az általuk kért új szakértő kirendelésének az elmaradása pedig lényeges, az eljárás megismétlését szükségessé tevő eljárási szabálysértésnek nem tekinthető. Azontúl ugyanis, hogy a törvényszék indokát adta annak, hogy az általa felkért szakértő véleményét miért tartja megalapozottnak, a bíróság más szakértő kirendelésére irányuló kérelem esetén is maga jogosult dönteni erről [Pp. 182. § (3) bekezdés], illetve a további bizonyítás szükségességéről, míg a Pp. 206. § értelmében a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

Nem foghat helyt továbbá a harmadlagos fellebbezési kérelem sem, az ítélet megalapozatlansága körében felhozott fellebbezési állítások alátámasztást nem nyertek. Az alperesek nem jelöltek meg olyan, a Pp. 235. § (1) bekezdése szerint megengedett új bizonyítékokat, és nem adtak elő olyan új tényeket sem, amelyek az eljárás megismétlését indokolták volna.

A kifejtettek alapján nem alapos az alperesek vagyoni biztosíték letétbe helyezésének mellőzésére irányuló kérelme sem.

Az ítéletábra ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - helytálló indokaira figyelemmel - helybenhagyta.

A fellebbezések nem vezettek eredményre, így a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a fellebbezések előterjesztésével felmerült illeték költségeiket - az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésében írt mértékű fellebbezési eljárási illetéket - a felek maguk viselik. Az alperesek pervesztességük arányában (8,91/91,09%) kötelesek továbbá a felperes jogi képviselőjével felmerült másodfokú költségének a megfizetésére is, melynek összegét az ítéletábra a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése alapján mérlegeléssel - értékelve a másodfokú eljárásban kifejtett jogi képviselői tevékenységet -100.000 forint + áfa összegben állapította meg.

Budapest, 2018. május 23.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

Dr. Horváth Andrea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző